

Arrest

nr. 60 278 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 19 april 2011, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april 2011 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 april 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 04/03/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992. Uit het Eurodacverslag van 04/03/2011 blijkt dat er een asielaanvraag werd ingediend op 13/02/2009 en op 07/01/2011 te Nederland. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 16/11/2010 dat hij in oktober 2007 per auto vertrokken is uit Afghanistan en naar Iran reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Iran per auto naar Turkije reisde en vandaar per vrachtwagen verder naar Italië. Hij verklaart dat hij vanuit Italië per trein naar Frankrijk reisde en vandaar verder met de trein naar Duitsland. Hij verklaart dat hij vanuit Duitsland per trein naar Frankrijk reisde en vandaar verder met de bus naar Nederland. Betrokkene verklaart dat hij in Nederland een asielaanvraag indiende in februari 2009 en op 22/02/2011. Hij verklaart dat hij in Nederland 2 jaar en ongeveer 1 maand verbleef en dat zijn asielaanvraag 2 maal werd afgewezen. Betrokkene verklaart dat hij in Nederland in de stad Finlo verbleef. Betrokkene verklaart dat hij op 03/03/2011 Nederland per trein verliet en dezelfde dag in België arriveerde.

Rekening houdend met het Eurodacverslag en met de verklaringen van betrokkene werd op 05/04/2011 op basis van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Nederlandse autoriteiten. Op 15/04/2011 lieten de Nederlandse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Nederland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Nederlandse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Nederland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De Nederlandse autoriteiten lieten ons ook weten dat betrokken gekend is onder een andere identiteit nl. D.(...) A.(...), °01/01/1992.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij een negatieve beslissing in Nederland heeft gekregen omdat zij zijn verhaal niet geloofden. Hij verklaart dat hij naar België is gekomen omdat hij een beetje Nederlands praat en omdat het dan makkelijker is om naar België te komen omdat de mensen hier ook Nederlands praten. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Verder verklaart hij nog dat hij gewoon aan de Belgische autoriteiten vraagt om zijn dossier eens goed te bekijken want hij heeft echt problemen. Hij verklaart overal asiel te hebben aangevraagd en nergens wordt hij aanvaard. Hij verklaart dat hij veel kent die erkend worden als vluchteling zonder dat zij ernstige problemen hebben en dat hij echt problemen heeft en dus ook een

eerlijke kans wil omdat hij eerlijk zijn verhaal heeft gedaan zowel in Nederland als in België. De autoriteiten van Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart geen problemen met zijn gezondheid te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 16.1.e** van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Nederlandse autoriteiten. (2)
(...)"

2. Over het rolrecht

2.1. Verzoeker vraagt het voordeel van de pro deo.

2.2. Artikel 39/68-1, §5, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring."

2.3. Zoals blijkt uit voormeld wetsartikel en onderhavig arrest stelt de Raad vast dat verzoekers vraag naar het voordeel van de pro deo in het kader van deze procedure voorbarig is en slechts actueel wordt wanneer de nietigverklaring wordt gevorderd.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, §

136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* ingesteld binnen de termijn van vijf dagen. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. De verzoekende partij dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

4.2. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient de verzoekende partij in de fase van het kort geding “ernstige” middelen aan te voeren, dat wil zeggen middelen die op het eerste gezicht, bij een eerste lezing, ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi onafwendbaar is (RvS 18 januari 2008, nr. 178.667).

4.3. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) van artikel 3.2 van de Verordening 2003/343/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag die door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn middelen als volgt:

“1. Eerste middel

Uit de hierna vermelde gronden dient de Belgische instanties de asielaanvraag van verzoekster te behandelen met toepassing van het soevereiniteitsbeginsel in de zin artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De niet toepassing van deze bepaling, terwijl gronden voor handen zijn, zal een schending van het soevereiniteitsbeginsel uitmaken.

i. rechtsregel

Waar een lidstaat een international normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijk de verdere schending van international normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen,

ii. doelstelling win Europese Instantie

Uit de preambule van voormeld bepaling leest Uw Raad de doelstelling van de Europese instantie omtrent een gemeenschappelijk Europees asielbeleid:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1931, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen”.

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

“in afwijking van lid 1 elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. in dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze

verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit het arrest van 10 april 2008 meent Uw Raad dat verwerende partij in zijn beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast:

“(…)”

iii. het asielbeleid van Nederland schending van International verbod op refoulement

Het refoulementverbod, zoals hieronder werd behandeld, bepaalt dat niemand mag worden uitgezet naar een land waar zijn leven of vrijheid wordt bedreigd.

Alvorens verwerende partij aan de Nederlandse autoriteiten aanvraag om verzoeker over te nemen, dient de vraag gesteld te worden of de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid is de asielaanvraag van verzoekster te behandelen?

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker, zijnde het staatsburgerschap van Afghanistan.

Op heden zijn er steeds terrorist aanslagen in Afghanistan en de internationale gemeenschap slaagt er niet in de veiligheid van de bevolking in Afghanistan te herstellen (stuk 4).

Sinds april 2010 tot op heden heeft België de gedwongen repatriëring van asielzoekers naar Afghanistan stopgezet aangezien de veiligheid van de bevolking in Afghanistan niet gegarandeerd kunnen worden.

Evenmin zijn Afghanen sinds april 2010 in België opgesloten.

Terwijl uit stuk blijkt ontegensprekelijk dat Nederland haar asielbeleid niet aangepast heeft aan de onveilige situatie in Afghanistan. Asielzoekers worden van uit Nederland naar Afghanistan gedwongen gerepatriëerd, dit in strijd met het verbod van refoulement en artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat de Belgische Staat niet in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

Aangezien de asielaanvraag van verzoeker in Nederland afgehandeld is door onafhankelijke beroepsinstanties zonder beroepsmogelijkheid en niet een reëel risico dat verzoeker van uit Nederland naar Afghanistan zal worden gerepatriëerd, dient verwerende partij rekening hiermee te houden en toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende motiveren gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Meer nog voorziet beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen garantie dat verzoeker niet naar Afghanistan zal worden teruggeleid. Waar een lidstaat een internationale normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijkheid de verdere schending van internationale normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Dienvolgens schendt de verwerende partij de soevereiniteitsclausule door de niet toepassing hiervan te willen maken in het licht van een schending hiervan door een andere lidstaat en in het licht van aanhoudende gewapende conflict in Afghanistan met onveiligheid en burgerslachtoffers tot gevolg.

2. Tweede middel

Schending van artikel 33 van de Conventie van Genève

Op grond van artikel 33 van de Conventie van Genève: “(…)”

Gezaghebbende auteurs zijn unaniem dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève *ratio personae* beperkt is tot zij die als vluchteling erkend is.

Volgens FELLER E., NICHOLSON F., en TÜRK V.: “(…)”

Een samenvattende vrije vertaling van voormelde tekst toont aan dat deze auteurs unaniem zijn dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève niet beperkt is tot enkel zij die als vluchtelingen erkend is,

De stelling dat artikel 33 van de Conventie van Genève enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen wordt opgrond van artikel 1 A 2 van hetzelfde Conventie ongedaan gemaakt. De vraag naar wie een vluchteling is wordt bepaald door artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève. Volgens deze bepaling is “(…)”

in casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande dat verzoeker aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet en de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève kan benutten.

Zoals reeds werd vermeld is de asielaanvraag van verzoeker in Nederland afgehandeld zonder beroepsmogelijkheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 05 april 2011 maatregelen genomen heeft om verzoeker terug naar Nederland te leiden. Aangezien de asielaanvraag van verzoeker in Nederland zonder beroepsmogelijkheid afgehandeld is, bestaat het reële risico dat verzoeker vervolgens naar Afghanistan zal teruggewezen worden een land alwaar de internationale gemeenschap niet in geslaagd heeft de veiligheid van de bevolking te garanderen.

Dienvolgens maakt de terugleiding van verzoeker naar Nederland en vervolgens naar Afghanistan een schending uit van artikel 33 van de Conventie van Genève.

Volledigheidshalve voegt verzoeker er aan toe dat de bestreden beslissing geen garantie aanbeidt dat Nederlandse autoriteiten verzoeker niet naar Afghanistan zal repatriëren.

De bestreden beslissing schendt ontegensprekelijk art 33 van de Conventie van Genève.

3. Derde middel

Schending van de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

‘De materiële motiveringplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn. en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd’. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en Juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de Juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd.

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tol haar besluit is gekomen.”

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden; kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk” indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd”².

In casu, heeft de bestreden beslissing zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op

de materiële motiveringsplicht staat. Het is duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan

ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen:

1. Verwerende partij beweert dat “(…)”

Verzoeker heeft de eer hierop te verwijzen naar stuk 1 waaruit blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker in Nederland afgewezen is.

Uit het asielbeleid van Nederland, zijnde stuk 1 blijkt eveneens dat verzoeker het reële risico loopt om naar Afghanistan gerepatriëerd te worden terwijl België de terugleiding van Afghanen stopgezet heeft en toepassing van subsidiaire bescherming maakt.

2. De bestreden beslissing beweert ten onrecht dat “Nederland een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen”.

Terwijl uit stuk stelt Uw Raad ontegensprekelijk vast dat de asielaanvraag van verzoeker in Nederland door een onafhankelijke beroepinstantie afgewezen is.

Waaruit blijkt dat Nederland aan verzoeker de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen, is voor verzoeker steeds een raadsel.

De bewering van verwerende partij is zinloos.

3. Bovendien beweert verwerende partij in haar beslissing dat “betrokkene geen specifieke reden geeft waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen”.

Zoals boven werd vermeld, heeft België de terugleiding van Afghanen stopgezet omwille van de veiligheids situatie in Afghanistan, dit in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zijnde de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming van Afghanen. Terwijl het asielbeleid van Nederland op heden Afghanen naar hun land van herkomst terugleidt (stuk 1) Terecht heeft verzoeker de Belgische asielinstanties gevraagd om zijn asielaanvraag onder te zoeken aangezien verzoeker belang bij heeft om in België subsidiaire bescherm te worden.

4. Tenslotte beweert verwerende partij ten onrecht dat “de autoriteiten van Nederland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor de beslissingen inzake detenties en verwijdering”. Verzoeker kan verwerende partij hieromtrent niet volgen aangezien de asielaanvraag van verzoeker in Nederland door een onafhankelijke beroepsinstantie werd afgewezen (stuk 4).

(…)”

4.4. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van de Kwalificatierichtlijn wordt aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens

de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

4.5. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de overige middelen gezamenlijk behandeld.

4.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dit met toepassing van Europese regelgeving die België bindt. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en er geen toepassing gemaakt wordt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.8. In voorliggend geval werd vastgesteld dat verzoeker reeds op 13 februari 2009 en 7 januari 2011 asielaanvragen had ingediend in Nederland. Op grond van artikel 16.1.c) van de Dublin-II-Verordening werden de Nederlandse autoriteiten om terugname verzocht. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat het terugnameverzoek op 15 april 2011 op grond van artikel 16.1.e) van de Dublin-II-Verordening werd ingewilligd, waardoor verzoeker zal worden overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten. De Raad merkt op dat verzoeker de feitelijke vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en die Nederland als verantwoordelijke staat aanduiden, niet in het minst betwist.

4.9. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, de zogeheten souveriniteitsclausule, luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

De Raad merkt op dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opwerpt dat een lidstaat verplicht kan zijn toepassing te maken van de faculteit die wordt geboden door de soevereiniteitsclausule. Deze situatie doet zich voor wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker in het land dat volgens de criteria van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag blootgesteld zal worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De Raad ziet echter niet in op grond van welke verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling de Belgische Staat zich de vraag zou moeten stellen of hij *“in de absolute onmogelijkheid”* verkeert om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen, zoals verzoeker in zijn middel beweert.

4.10. Verzoeker laat uitschijnen alsof in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van voormelde soevereiniteitsclausule en hij verwijst daarvoor naar een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn betoog mist op dit punt echter elke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers benadrukt dat Nederland het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend, zijn asielaanvraag aldaar volgens dezelfde standaarden zal worden behandeld en verzoeker geen informatie geeft over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Er wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat Nederland de Opvangrichtlijn, de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn in hun nationaal recht hebben omgezet, dat er in Nederland onafhankelijke beroepsinstanties zijn inzake detentie en verwijdering en verzoeker zich ook kan wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad merkt op dat op basis van de concrete gegevens uit het administratief dossier evenmin kan worden besloten dat er specifieke aanleidingen zijn om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt vermeld. Ter gelegenheid van het zogenaamde ‘Dublin-interview’ van 29 maart 2011 werd op de vraag of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende genoteerd: *“Betrokkene heeft een negatieve beslissing gekregen in Nederland want zij geloofden zijn verhaal niet. Hij is naar België gekomen omdat hij een beetje Nederlands praat en omdat het dan makkelijker is om in België te komen omdat de mensen hier ook Nederlands praten”* (Terugnameverzoek, punt 19). De Raad stelt vast dat in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing terecht wordt besloten: *“Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.”* Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij met betrekking tot de soevereiniteitsclausule een motiveringsgebrek meent te ontwaren noch waar hij stelt dat de bestreden beslissing zich tot standaardoverwegingen beperkt.

4.11. Verzoeker beweert dat Nederland het refoulementverbod uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zal schenden. Met zijn algemene bewering dat Nederland Afghanistan naar hun land van herkomst terugleidt en zijn bijlage waarin een individueel geval van een Afghaans meisje dat een westerse leefstijl heeft aangenomen, wordt besproken (bijlage 5), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hijzelf het voorwerp zal uitmaken van een terugleidingsmaatregel naar Afghanistan. Verzoeker toont immers niet aan dat de uitspraak van de Rechtbank in 's Gravenhage over zijn asielaanvraag een verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor tevens zijn kritiek op de overweging uit de bestreden beslissing dat *“de autoriteiten van Nederland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor de beslissingen inzake detenties en verwijdering”* volkomen ongegrond overkomt. Uit geen enkel ander stuk blijkt dat verzoeker werkelijk door de Nederlandse autoriteiten naar Afghanistan zal worden teruggeleid en evenmin dat er in Nederland een algemeen beleid bestaat om asielzoekers zonder meer gedwongen naar Afghanistan te repatriëren, zoals de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting beweert. Het uittreksel uit de Nederlandse Staatscourant van 15 februari 2010, dat verzoeker heden per fax aan zijn verzoekschrift toevoegt, laat dergelijke conclusie zeker niet toe en geeft blijk van een gedifferentieerd beleid. Bovendien merkt de Raad op, los van de vraag of verzoeker al dan niet zal worden teruggeleid, dat het door hem bij zijn initieel verzoekschrift gevoegde overzicht van de burgerslachtoffers in Afghanistan (bijlage 4) niet volstaat om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verzoeker moet immers *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Blijkens het administratief dossier had verzoeker bij zijn Dublin-interview enkel verklaard dat hij *“echt problemen heeft”* (Terugnameverzoek, Andere nuttige informatie), wat bezwaarlijk als een concreet bewijs van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan worden aanzien. Verzoeker verduidelijkt niet op grond van welke bepaling de bestreden beslissing garanties zou moeten bevatten dat verzoeker niet naar Afghanistan zou worden teruggeleid.

4.12. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij oppert dat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgehandeld zonder beroepsmogelijkheid. Uit de stukken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (bijlage 3, Uitspraak Rechtbank 's Gravenhage) blijkt immers dat er tegen de uitspraak van de rechtbank nog een hoger beroep openstaat bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Nederlandse Raad van State. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij deze beroepsmogelijkheid heeft uitgeput. Verzoeker bewijst niet dat hij zijn grieven ten aanzien van het Nederlandse asiel- en uitwijzingsbeleid niet kan doen gelden voor de Nederlandse instanties en zich, ingeval van schending van de normen vervat in het EVRM, niet zou kunnen wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Inzoverre verzoeker een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opwerpt omdat in België op die basis de terugleiding van Afghanen werd stopgezet en hij meent hiervoor in aanmerking te komen, terwijl Nederland Afghanen zou terugsturen, merkt de Raad op dat de Belgische asielinstanties geen forum vormen om het Nederlandse asielbeleid op de korrel te nemen.

4.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Na een *prima facie*-onderzoek blijkt dat geen ernstige middelen werden aangevoerd. Hieruit volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN